

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. С., 09.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радка Д. Дражева Първанова

Членове: Иван М. Димитров
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Пенка Сп. И.а
в присъствието на прокурора Б. Н. С.
като разгледа докладваното от Радка Д. Дражева Първанова Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20222200600104 по описа за 2022
година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл.313 и сл. от НПК.

С Присъда № 5/25.01.2022г. по НОХД № 570/2021г. на Районен съд – Н.З. подс. Р.А. К. е признат за виновен и осъден по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 7, вр. чл. 194, ал. 1 от НК. Определено при условията на чл. 58а, ал. 1 от НК е наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, което е редуцирано с една трета. Наложеното наказание „Лишаване от свобода“ за срок от осем месеца е постановено да се търпи при първоначален строг режим.

Срещу така постановената присъда е подадена въззивна жалба от защитника на подсъдимия - адв. М.. В нея се твърди, че са били налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и съдът е следвало да приложи разпоредбата на чл. 55 от НК. Предлага се на въззивния съд да бъде постановено решение, с което присъдата да бъде изменена като бъде намалено наложеното на подсъдимото лице наказание на шест месеца.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия К. поддържа жалбата, като моли съда да бъде изменено наложеното на подсъдимия наказание

„Лишаване от свобода“ от осем месеца на шест месеца.

Представителят на Окръжна прокуратура - С. дава становище, че жалбата е неоснователна. Заявява се, че нищо от изложеното в жалбата не може да бъде прието като наличие на многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства. Прокурорът изтъква постоянството на подсъдимия да краде все от едно и също юридическо лице, както и това, че последните две осъждания са все за по осем месеца лишаване от свобода, за кражби на вещи, собственост на Професионалната гимназия по селско стопанство – гр. Н.З.. В заключение предлага да се остави без уважение жалбата и да се потвърди присъдата.

При упражняване правото си на лична защита и последна дума подсъдимият заявява, че поддържа въззивната жалба и се присъединява към становището на своя защитник.

Въззивната инстанция, след като се запозна с исканията на жалбоподателя, изслуша страните в с.з. и извърши цялостна проверка на присъдата по реда на чл. 314, ал. 1 от НК намира, че жалбата е неоснователна.

След обстоен и прецизен анализ на доказателствения материал по делото са направени следните фактически констатации, които напълно се споделят от въззивната инстанция:

Подсъдимият К. е осъждан многократно за престъпления от общ характер, предимно против собствеността на гражданите. С присъда № 67/19.12.2019 г. на РС Н.З., постановена по НОХД № 348/2019 г. по описа на РС Н.З., подсъдимият К. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 195, ал.1, т.3, т.4 и т. 7, вр. с чл. 194, ал.1, вр. с чл. 20, ал.2 от НК, като му е било наложено наказание от 6 месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим. Деянието по настоящото дело е извършено на неустановена дата в периода от 14.06.2021 г. до 21.06.2021 г., т.е. преди да са изтекли пет години от изтърпяване на наказанието по цитираната присъда. Следователно е налице повторност по смисъла на чл. 28, ал.1 от НК. На неустановена дата в периода от 14.06.2021 г. до 21.06.2021 г. подс. Р.К. бил посетен в дома си от жената на своя братовчед Н.Р.К., който търпял наказание „лишаване от свобода“ в затвора. Жената поискала пари, тъй като нямала средства за препитание. Тъй като и

подс. К. нямал пари, решил да отиде с кон и каруца в двора на Професионалната гимназия по селско стопанство /ПГСС/ гр. Н.З. и да извърши от там кражба. Подсъдимият К. отишъл с каруцата и коня си в западната част на двора на ПГСС, където имало изградена сграда, която в миналото била ползвана като овчарник. Там имало 3 бр. метални врати с размери 2.30 x 1.80 м. Подсъдимият К. демонтирал вратите от рамките им, натоварил ги в каруцата си и отишъл в пункт за изкупуване на отпадъци от черни и цветни метали, собственост на „Бъги“ ООД гр. Н.З., с управител свидетелят Д.С.Г.. Подсъдимият предал трите метални врати, които бил отнел от двора на ПГСС, като теглото им било 120 кг. Свидетелят Г. поискал от подсъдимия да му представи личната си карта и съставил покупко-изплащателна сметка № 7873/22.06.2021 г. като платил на подс. К. сумата от 36 лева. Подсъдимият взел парите от свид. Г. и купил с тях храна, памперси и лекарства за детето на неговият братовчед Никола Колев.

Междувременно, на 21.06.2021 г. свидетелката Р.М., която заемала длъжността „касиер-домакин“ в ПГСС гр. Н.З., извършила проверка на зачисления инвентар на училището. Такива проверки тя извършвала ежеседмично, като за резултатите от тях уведомявала директора на училището – свид. Л.С.С.. При извършената на 21.06.2021 г. проверка свид. М. констатирала липсата на трите броя метални врати с размери 2.30 x 1.80 м., които подсъдимият К. бил откраднал. Тя незабавно изготвила доклад и уведомила директора на училището. От своя страна свид. С. подаде сигнал до РУ - Н.З. за извършената кражба. В хода на извършената проверка свидетелят Р.И. – полицейски инспектор при участък Полиция в кв. „Шести“ при РУ Н.З., провел оперативно-издирвателни мероприятия за разкриване извършителя на деянието. Свидетелят И. посетил пункта за изкупуване на отпадъци от черни и цветни метали, собственост на „Бъги“ ООД гр. Н.З., където установил, че на 22.06.2021 г. подсъдимият Р.К. предал 3 бр. метални врати като отпадък от старо желязо.

В с.з. подсъдимият е признал фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, като се е съгласил да не се събират доказателства за тези факти. Предвид изявлението на подсъдимия, производството се е развило по реда на глава XXVII от НПК.

Приетата за установена фактическа обстановка по делото въззивният

съд намира за безспорна. Районният съд, за да постанови присъдата си, правилно е приел, че самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства. От наличния доказателствен материал и направеното самопризнание правилно и законосъобразно е приел решаващият съд, че авторството на деянието е установено по безспорен и категоричен начин. Първоинстанционният съд е изложил последователни съображения защо кредитира доказателствените източници. Направените от подсъдимия самопризнания в хода на първоинстанционното производство кореспондират изцяло с останалите доказателствени източници, поради което правилно и законосъобразно съдът е разгледал делото по реда на глава XXVII от НПК при условията на чл. 371, т. 2 от НПК, с оглед изразеното желание на подсъдимия за това.

Настоящата инстанция напълно споделя както извършената от районния съд преценка на тези доказателствени материали, така и направените въз основа на това доказателствени изводи. Настоящият съд, с оглед на правомощието си да извърши цялостна проверка относно правилността на съдебния акт, извърши своя собствена преценка на доказателствените материали и стигна до същите, т. е. до изложените по-горе фактически констатации. Гласните и писмените доказателства и заключението на съдебно-оценителната експертиза в своята съвкупност обосновават напълно и по несъмнен начин фактическите констатации, приети за установени от районния съд. Следователно присъдата на районния съд не е необоснована.

Въззивната инстанция намира, че присъдата на Районен съд - Н.З. не само, че не е необоснована, но не е и материално незаконосъобразна. От описаните фактически констатации законосъобразно първостепенният съд е стигнал до извод, че подсъдимият с деянието си е осъществил от обективна и от субективна страна състава на престъплението по чл. 195, ал.1, т. 7, вр. с чл. 194, ал.1, вр. с чл. 28, ал.1 от НК, тъй като на неустановена дата в периода от 14.06.2021 г. до 21.06.2021 г. в гр. Н.З., от стопанска постройка, находяща се в двора на ПГСС - Н.З., на ул. „Цар Освободител“ № 67, при условията на повторност, е отнел чужди движими вещи – три броя метални врати с размери 2,30м x 1,80м, на обща стойност 116,25лв, собственост на ПГСС - гр. Н.З., от владението на Л.С.С. – директор и МОЛ на ПГСС гр. Н.З., без нейно съгласие с намерение противозаконно да ги присвои, като случая не е маловажен.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 195, ал.1, т.7 от НК се изразява в отнемане на чужди движими вещи, в условията на повторност. В конкретния случай подсъдимият е осъществил признаците от основния състав на престъплението кражба, визиран чл. 194, ал. 1 от НК, като е извършил действия по прекратяване владението на собственика им „ПГСС” гр. Н.З., върху чуждите движими вещи на стойност 116.25 лв., както и установяване на свое такова, с отнасянето им от мястото, където са се намирали. Безспорно е налице прекратяване на фактическата власт на собственика върху процесните вещи, което е настъпило вследствие на деянието на подсъдимия, при липсата на съгласие за това от страна на представител на ЮЛ. Подсъдимият е извършител и на двете фази на изпълнителното деяние на престъплението - като отнема вещите и ги отнася от мястото им, с което е прекъснал владението на собственика, а с напускане на местопрестъплението е установил трайна фактическа власт върху отнетото. Подсъдимият не е придобил владението на правно основание, което го прави или е годно да го направи собственик на процесните вещи и е установил своята фактическа власт върху вещта непосредствено и директно, а не чрез други лица. Преди процесното деяние на подс. Р.К. с присъда по НОХД № 348/2019 г. на РС Н.З., в сила от 04.01.2020 г., за престъпление по чл. 195, ал. 1, т.3, т. 4 и т. 7, вр. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, е било наложено наказание „Лишаване от свобода“, което е изтърпяно ефективно. При това положение в настоящия случай подсъдимият е действал в условията на повторност по смисъла на чл. 28, ал. 1 от НК, след като е бил осъждан с посочената присъда за друго такова престъпление и преди да са изминали пет години от изтърпяване на съответното наказание. Същевременно, извършеното деяние не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК, независимо от стойността на отнетото, тъй като това деяние не е по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид, а високата степен на обществена опасност на деянието се обуславя от обстоятелствата, които го характеризират като осъществяващи признаците на посоченият по-горе квалифициращ състав. Поради това подсъдимият К. е осъществил квалифицираният състав на чл. 195, ал. 1, т. 7, вр. чл. 28, ал. 1 от НК.

Районният съд е приел, че от субективна страна подсъдимият е извършил деянието с пряк умисъл, доколкото е съзнавал общественонеопасния

характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Този извод на районния съд е правилен. Той се споделя напълно от въззивната инстанция. В унисон е със събрания по делото доказателствен материал.

Направените от РС изводи за съставомерност на деянието и за причините, мотивите и условията за извършване на престъплението се споделят от контролиращата съдебна инстанция.

При индивидуализацията на наказанието „Лишаване от свобода“ районният съд е приложил разпоредбата на чл. 54 от НК и чл. 58а, ал. 1 от НК, като е определил наказание в размер на осем месеца. За престъпление по чл. 195, ал. 1 от НК се предвижда наказание „Лишаване от свобода“ от една до десет години. В присъдата, както и в мотивите към нея съдът не е посочил точният размер на определеното по чл. 54 от НК наказание „лишаване от свобода“. Задоволил се е да запише само, че при условията на чл. 54 и чл. 58а от НК му налага наказание осем месеца „Лишаване от свобода“. Така определеният размер налага извод, че това всъщност е редуцираният размер на наказанието по чл. 58а от НК. Съдът е определил наказанието по чл. 54 от НК, в размер на една година „Лишаване от свобода“. Този пропуск на съда не налага отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане. Въпреки, че е пропуснал да посочи първоначално определеното наказание в заключителната част на присъдата, с което формално се е отклонил от изискванията на чл. 305, ал.4, вр. чл. 301, ал.1, т.3, пр.2 от НПК, районният съд е отразил определеното след редукцията такова. Независимо от констатираната непрецизност, въззивният съд приема, че е налице законосъобразно приложение на закона.

Така определен размерът на наказанието му е съобразен от една страна с високата обществена опасност на самия подсъдим предвид трайно установените му престъпни навици сочещи, че за него кражбите не са изолирана проява, а начин на живот и източник на средства за препитание и от друга – със смекчаващите отговорността му обстоятелства – оказаното съдействие на разследващите органи, изразеното съжаление за извършеното, ниската стойност на отнетото и отегчаващото вината му обстоятелство – лоши характеристични данни. Като отегчаващо вината на подс. К., районният съд е преценил и невъзстановяването на причинените от престъплението

вреди, но според настоящия въззивен съдебен състав невъзстановяването на причинените имуществени вреди не утежнява отговорността на подсъдимия. Съобразно константната съдебна практика на съдилищата, възстановяването на причинените вреди в пълен или частичен размер се счита за смекчаващо наказателната отговорност обстоятелство с по-голямо или по-малко влияние в зависимост от конкретиката на случая, а в редица случаи връщането или заместването на предмета на престъплението обуславя приложението на привилегировани състави (например по чл. 197 от НК), невъзстановяването на вредите обаче не е отегчаващо обстоятелство.

Не са налице нито изключителни, нито многобройни смекчаващи обстоятелства, които да обуславят приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК и районният съд правилно е приел, че наказанието на подс. К. следва да бъде определено при условията на чл. 54 от НК. Районният съд е проявил снизходителност като е определил наказание в минималния, предвиден от законодателя, размер-една година лишаване от свобода, което след редукцията е придобило окончателен размер от осем месеца. От справката за съдимост на подс. К. е видно, че същият многократно /10 пъти/ е осъждан като преобладаващо извършените от него престъпления са против собствеността на гражданите. Също така към датата на привличане на лицето като обвиняем са на производство още две досъдебни производства спрямо същият, за извършени престъпления по чл. 195, ал. 1, т. 7 от НК и чл. 194, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Няма никакво основание за проява на по-голяма снизходителност, която би била несъвместима с постигането на целите на наказателната репресия. Хронологично налаганите му наказания са пробация, впоследствие – лишаване от свобода. Очевидно е, че целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК, не са били изпълнени. Същото не му е въздействало в достатъчна степен поправително, превъзпитаващо към спазване законите и добрите нрави. В още по-ниска степен му е въздействало предупредително предвид последващите му осъждания. Доколкото обаче липсва протест от представителя на държавното обвинение, а производството е инициатирано по инициатива на подсъдимото лице, то съдът няма правомощие да коригира този недостатък на съдебния акт, но поради изложените по-горе съображения жалбата на подсъдимото лице следва да се отхвърли като неоснователна. Така отмереното след приложението на чл. 58а, ал. 1 от НК наказание, преценено от въззивния съд за снизходително ниско по размер, следва да обслужи

целите, визирани в чл. 36 НК. Съдът счита, че то ще допринесе за поправянето и за превъзпитанието на подс. К. и ще въздейства възпитателно и предупредително - възпиращо и върху останалите членове на обществото.

В обобщение при извършената проверка по повод наведените оплаквания на защитника на подсъдимия и служебна такава съобразно разпоредбата на 314, ал.1 от НПК на атакуваната присъда въззивният съд намира същата за правилна и законосъобразна като постановена с съответствие с материалноправните и процесуалноправните норми, поради което следва да бъде изцяло потвърдена.

Ръководен от гореизложеното и на основание чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ПРИСЪДА № 5/25.01.2022г. по НОХД № 570/2021г.
на Районен съд – Н.З..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____